

УДК 37.07

ШЛЯХИ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ СФЕРИ ПОСЛУГ В УМОВАХ КОНКУРЕНЦІЇ ТА ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Студ. Г. Гургенідзе, гр. МгДЕПін-16

Науковий керівник доцент Фокіна-Мезенцева К.В.

Київський національний університет технологій та дизайну

Мета і завдання. Основною метою є дослідження процесів сучасної освіти в умовах конкуренції. Також визначення шляхів та надання пропозицій щодо надання освітніх послуг.

Об'єкт та предмет дослідження. Об'єктом дослідження є процеси сучасної освіти. Предметом дослідження є виклики глобалізації в сфері освітніх послуг.

Методи та засоби дослідження. Теоретичну і методологічну основу дослідження становили наукові праці вітчизняних і зарубіжних вчених з питань управління та розвитку освітніх процесів в умовах глобалізаційних трансформацій країни. У роботі було використано системно-аналітичний метод, логічний метод.

Наукова новизна та практичне значення одержаних результатів полягає у науковому дослідженні подальшого розвитку сучасних проблем в сфері надання освітніх послуг.

Результати дослідження. Одним із значних викликів глобалізації є посилення конкуренції в сфері освітніх послуг. Обумовлено це в першу чергу «розмиванням» кордонів. Завдяки сучасним інформаційним технологіям освітній продукт стає доступним без прив'язки до конкретної локальності. Зростання світової економіки і інтенсифікація процесів глобалізації підвищують рівень мобільності не тільки робочої сили, а й молоді, яка бажає отримати найкращу за якістю освіту, яка конвертувалася б в гідну оплату праці. При цьому, як відзначають деякі вчені, конкуренція, за логікою, повинна була привести до підвищення якості освітніх послуг, але на практиці це призвело до подорожчання вартості, поставивши великі соціальні групи в положення аутсайдерів. Така конкуренція призводить до того, що студенти намагаються потрапити в більш престижний навчальний заклад в надії поліпшити в майбутньому матеріальне становище і отримати більш високий соціальний статус, а професорсько-викладацький склад прагне до більш вигідним і комфортним умовам роботи. Мова йде не тільки про конкурентну заробітну плату, а й про адміністративному навантаженні, про інфраструктуру університету та його технічних ресурсах - бібліотеках, лабораторіях, центрах трансферу технологій і т.д. Опинившись в нових умовах, багато вітчизняних університети відчувають справжню кризу, Провідні університети світу надають послуги, не прив'язані до місця їх розташування конкретній державі. Ці послуги перетворюються в товар для особистого користування, і його можна реалізувати як в будь-якій країні, так і у віртуальному просторі [1].

Існуюча інфраструктура системи вищої освіти, що забезпечує головну складову становлення і розвитку інноваційної економіки - кадрову складову, повинна бути доповнена інноваційно-інвестиційними структурами (технопарками, комплексами, інститутами, філіями, науково-виробничими центрами і т.п.) так, щоб Вищі утворили навчально-науково-інноваційні комплекси. З іншого боку в умовах активного розвитку інноваційної діяльності в суспільстві з інноваційною економікою повинно абсолютно змінитися ставлення до головної продуктивної сили - людини високоінтелектуальної, високопродуктивної праці. Важливо зауважити, що роль висококваліфікованих фахівців в інноваційній економіці дуже велика і постійно зростатиме. Тому підготовка

кадрів, здатних ефективно керувати інноваційними процесами, розробляти і впроваджувати інноваційні проекти, повинна стати пріоритетною державною програмою.

В сучасних умовах, в сфері освітніх послуг, необхідно враховувати об'єктивну потребу інноваційного розвитку, становлення інноваційної економіки задля прискорення інтеграційних і глобалізаційних процесів. Головними завданнями сфери освіти повинна стати підготовка інноваційних та «креативних» кадрів. В її основу повинні бути покладені такі принципи:

- становлення, розвиток і самореалізація творчої особистості на основі переходу в глобальний освітній простір шляхом запровадження кредитної технології освіти;
- постійна націленість на генерацію перспективних науково-технічних нововведень і пошук шляхів і методів їх практичної реалізації в інновації;
- орієнтація на підготовку висококваліфікованих і високоінтелектуальних фахівців, інженерів, економістів, системних менеджерів інноваційної діяльності;
- розгляд навчання і підготовки кадрів як складової частини виробничого процесу, а витрат на підготовку кадрів - не як витрати на співробітників, а як довгострокові інвестиції, необхідні для процвітання підприємств, організацій, галузей і регіонів;
- навчання управлінню соціальними та психологічними аспектами процесів створення наукоємних нововведень, нанотехнологій, використанню творчого потенціалу співробітників для прискореного широкомасштабного впровадження в практику інноваційних розробок;
- створення системи безперервного навчання і підвищення кваліфікації кадрів, інтегрованої в систему виробництва інноваційної продукції, товарів та послуг;
- співпраця університетів та інших ВНЗ країни з передовими підприємствами, які реалізують інноваційні проекти, їх спільна діяльність в галузі розробки навчальних програм, видання підручників та монографій з інноваційних технологій, націлених на підготовку фахівців вищої кваліфікації за новими професіями та перспективним науково-інноваційними напрямками, а також розвиток системи підготовки кадрів через магістратуру та докторантуру та ін.;
- створення освітніх кластерів в рамках державно-приватного партнерства;
- створення привабливого образу для залучення студентів зі Східної Європи, Балкан, країн БРІКС, Єгипту, Ірану і ряду інших регіонів і країн. Подібний сценарій не здається настільки фантастичного, особливо, якщо взяти до уваги факт тінь соціально-економічної кризи, що висить над Європою. Переповнений ринок труда, біженці, високий відсоток відрахувань студентів з закладів освіти, дослідження, що не привносять вкладу в інноваційний процес - все це в достатній мірі спостерігається в Європі сьогодні [3].

Ключові слова: *освіта, інновації, навчання, кадри.*

ЛІТЕРАТУРА

1. Коротаєва Т.В., Жирнова К.В. Досвід здійснення управлінської політики вищими навчальними закладами в Сполучених Штатах Америки і Західної Європі // Інтернет-журнал «Науковедення». Випуск 5 (24). 2014.- С. 3.
2. Луїтен-Люб А. Глобалізація, інтернаціоналізація, європеїзація та вища освіта // Відображення вищої освітньої політики в Європі. Університет Твенте, 2016.- 270 стор.
3. Рітц Д. Шанс для Європейських університетів, або як Європі уникнути кризи, що наближається на її університети. М. : Логос, 2011. С. 25